

Carnet de reporter

Cîntecul șoferului

Omul de la volan cîntă un cîntec. Atît de ușor că abia se poate desluși. „Am trecut păduri și riuri multe”... Dacă n-ar mișca buzele am bănui cîntecul acela ca pe o emanație a întregii sale ființe.

E tată nu de mult. Spune că a vrut băiat dar nevasta i-a făcut o fată. S-a dus în ciudat (nici el nu știa pe cine) la maternitate, și-a luat odrasla în brațe și în clipa aceea i s-a spulberat toată supărarea.

Tace o vreme apoi începe să murmure din nou cîntecul acela fără sfîrșit ca drumurile pe care le bate. Se intrerupe atît cît face cîte o reflecție. Le-am transcris pe toate fiindcă ele conturau o existență.

„...Lucru curios — zice — trec de zeci de ori pe zi pe lîngă școlile noi, pe lîngă policlinică și teatrul de vară și se întîmplă să nu le bag în seamă. S-a obișnuit se vede ochiul cu ele. Trebuie să fac o efortare să-mi amintesc că unde-i parcul se bălăceau rațele, iar unde-i policlinica năpădise mătrăguna. Și doar am cărat la fiecare ciment și cărămidă. Nu știu cînd au avut timp teii și castanii să se înalțe. Citeodată mă simt așa ca dus de o apă repede, mă fură tușea schimbărilor chit că sînt deprins cu viteza...”

A lăsat sacii cu grîu și acum gonește să aducă alții.

„...Cei de la bază se jăluie că nu mai prîdidesc. „Încărcătorii ăștia ai voștri nu mai obolesc?” (încărcătorii sînt niște atleți cărora le crapă pielea pe mușchi). Cei de la bază se vaită și eu mă bucur. Pentru mine nu-i mai mare plăcere decît cînd e mașina plină pînă la dungă și geme din încheie-

turi. Eu belșugul cooperativei agricole îl judec după cît mi-e de plină mașina. În fiecare an rodul cîmpului, al fermelor de animale, al atelierelor, prețuiește cam 18 milioane de lei. Cînd începe culesul simt un fel de frămînt în vine care nu se domolește decît la căderea iernii. Vara cîmpul încearcă să ne covîrșească sub povara bucatelor. Mai ales pe noi, șoferii. Atunci fur din somnul de noapte ca să pot răzbi cu transportul. Dar nu mă plîng...”

Ne taie drumul un cal bătrîn. Omul de la volan îl salută cu un claxon.

„...Asta nu e un cal de rînd. E veteran. Îl cheamă Gicu. La înființarea cooperativei agricole era minz. Pe vremea aceea aveam, mari și late, trei căruțe. Nici nu știu cînd s-au adunat în remize opt autocamioane și un turism. Aspersoarele, motoarele electrice și motorul cel mare de la uscătorul de luncă știu că eu le-am adus...”

Viața omului de la volan e un continuu du-te-vino. Tot duce și aduce.

„...De cîte ori mă întorc alta e încărcătura. O dată am cărat o zi întreagă zahăr de la Podari. După un calcul făcut de unul din medicii noștri se consumă de familie cam 30 kg. pe an. Cînd eram copil primeam o bucătică de zahăr și o gustam vreme îndelungă, ciupind cîte un colț, pînă se înnegrea.

Aduc în trona ciment, lemn, fierărie pentru construcții. Pe lîngă obiectivele zootehnice s-au ridicat anul trecut 400 de case noi. Acum cine nu-și vede satul un an cînd se întoarce se holbează ca la o minune. Numai nouă, băștinașilor, — cum spunem — ni se obișnuiesc ochii cu frumusețile și zicem că așa a fost de cînd lumea. Cel mai drag însă mi-e să duc și să aduc oamenii de la cîmp. Dimineața la 5, i-am lăsat la cultura de sfeclă. La asfințit mă duc să-i iau. Cîntă tot drumul și se împung cu glumele. (Zi-le olteni și gata). Duminicile plec cu dansatorii în turneu. Am fost la Rast, la Urzicuța, la Cioroiși. Cum ajung, trag mașina sub un pom și mă strecor în culise. Lepăd hainele de șofer și le pun pe celelalte că mi-s și eu artist. Peste cinci minute apar pe scenă chiuind: „hai la briu... și la secera de grîu”.

Am ajuns. Din urmă ne aruncă o invitație: „Veniți să-mi vedeți casa. Întrebați de șoferul Constantin Măciucă”.

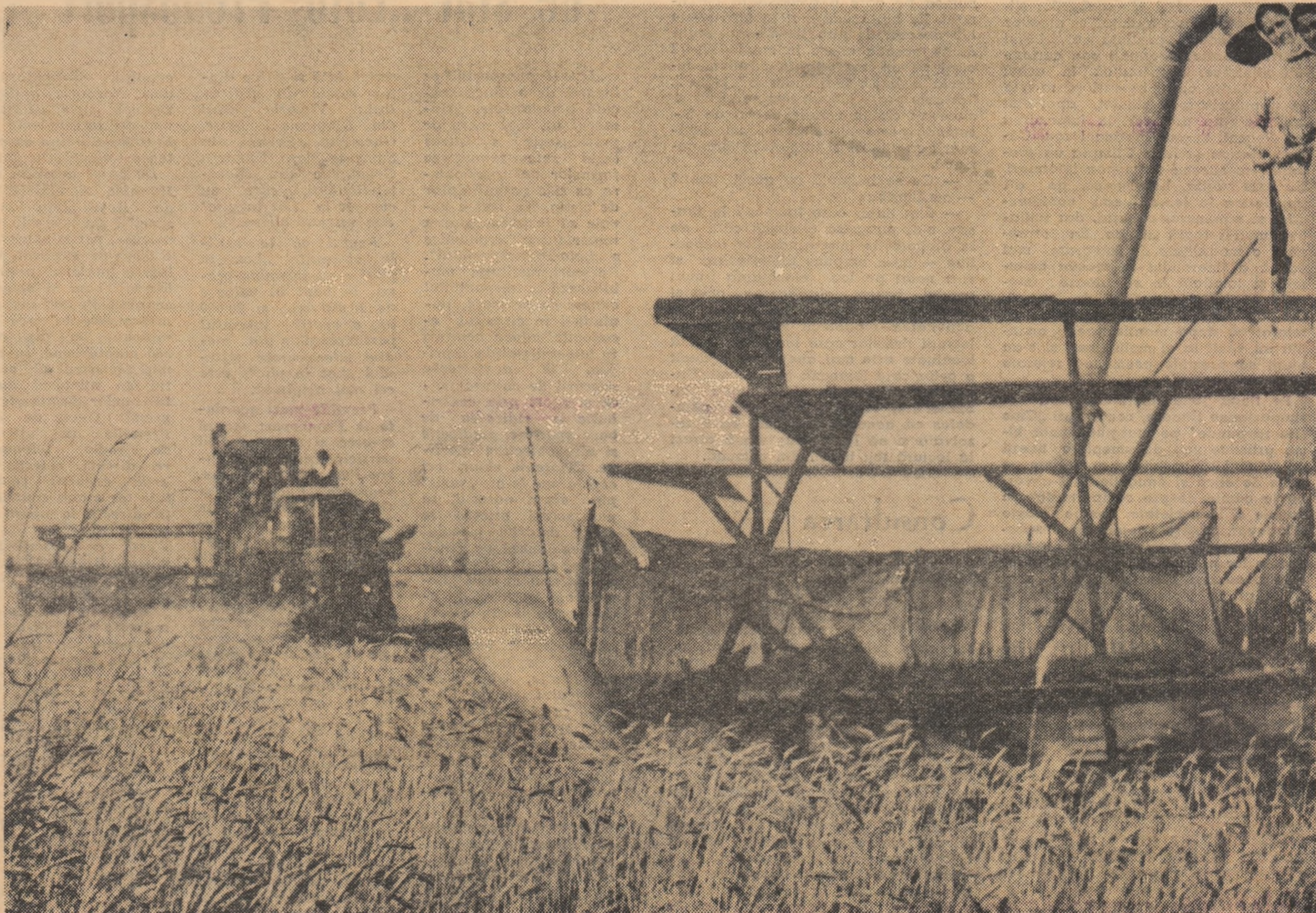
Autocamionul „Carpați” a frinat brusc. Coborim pe ulița plină de soare a Băileștilor.

V. TOSO

VACANȚA

Încă n-am învățat să trăiesc.
Încă mai visez noaptea tabla cea neagră,
acoperită de fracții haotice,
și tremur în fața ei,
cu creta nevolnică-n mină.
Știam ceva? Am uitat totul, chiar totul?
O jumătate de veac peste mine-a trecut.
Iarăși, mereu corigentă,
în fața destinului,
gata să intru-n pămînt,
învelită de hulă,
de risul cu dinți ascuțiți al copiilor.
Ci revine vacanța,
zumzetul soarelui,
prin merii cu crengi aplecate.
Ele ating ușor iarba-nflorită,
umerii mei în iarbă culcați —
degețe calme, materne,
imi iau de pe umeri povara,
ca pe un prunc mă hrănesc
cu miere de lacrimă,
cu acest cer iertător, transparent,
al patriei veșnice.

Maria BANUȘ

Recoltatul grîului la cooperativa agricolă de producție „2 Martie” Gostavățul, raionul Caracal

TINERII ÎN SFERA CULTURII

Comuna Măeruş se află la jumătatea drumului dintre Rupea și Braşov. Din numărul total al locuitorilor circa 280 sînt tineri între 15—25 de ani. O parte dintre aceştia sînt ocupați în cooperativa agricolă de producție, în instituții și unități economice din comună. Alții lucrează în întreprinderi din Braşov sau urmează școala (licee, școli profesionale) în alte localități.

Cum sînt atrași tinerii din comună în sfera activității culturale? Ce manifestări li se oferă și în ce măsură corespund ele preocupărilor și cerințelor acestei vârste?

Un auditoriu dornic să învețe

Profesorul de fizică Ioan Beșchea are totdeauna un auditoriu numeros. Tinerii vin cu drag la căminul cultural să-l asculte, să-l urmărească experiențele. Despre ce le vorbește profesorul și ce experiențe prezintă? Temele cuprind probleme variate din domeniul fizicii și al chimiei: fenomene electrice, electroliza apei, dilatarea corpurilor ș.a. La alcătuirea tematicii acestor experiențe sînt consultați și tinerii. Nu demult, bunăoară, la dorința lor, Ioan Beșchea le-a vorbit despre fenomene optice și le-a arătat cu acest prilej cum se lucrează cu microscopul și cu aparatul de fotografiat.

Uneori, în cadrul almanahurilor științifice, tinerii, cu ajutorul și al altor cadre didactice, prezintă ei înșiși scurte referate, informări sau curiozități științifice. Li se indică în acest scop diferite cărți, broșuri și reviste de popularizare a științei, apoi sînt îndrumați de profesori la întocmirea lor. Recent, tinerii Dobrina Iorgu, Cătean Marian și Iuga Olimpia au prezentat cu succes asemenea informări. Nu este vorba, bineînțeles, de a-i transforma în lectori sau conferențieri ai căminului cultural, dar inițiativa merită toată atenția. Ea reprezintă o modalitate de integrare mai activă a tineretului în munca culturală și totodată le stimulează interesul pentru problemele de știință. Cristian Zelgi, directorul căminului, a relatat că după manifestarea amintită au venit la el mulți tineri și s-au oferit să prezinte asemenea referate și informări.

Pe lângă Jolle tineretului, seri și simpoioane literare, concursuri „Cine știe răspunde” pe marginea unor filme artistice sau documentare, tinerii au prilejul să asculte și conferințe pe teme de etică și educație. Li s-a vorbit la cămin despre comportarea în familie și în societate, despre cinste și adevăr, despre prietenie și dragoste. Dar aceste conferințe, care prin temele lor prezintă o importanță deosebită, au din păcate de cele mai multe ori un caracter prea general. Nu sînt susținute de fapte și exemple din viața și comportarea tinerilor din comună, ceea ce scade eficiența lor. Un singur exemplu. Cu citiva vreme în urmă tînărul N. T. n-a găsit altă distracție decît să murdărească tavănuș și pereții de la scara ce duce la bibliotecă. Urmele acestui „joc” se văd și azi, dar din nefericire, cazul n-a fost folosit ca exemplu în nici o expunere pe probleme de educație și comportare.

Ce-i preocupă pe artiștii amatori

Aproape 80 de tineri activează în formațiile artistice din comună. În cele două echipe de teatru, în briga-

da artistică, în formația de dansuri și grupul vocal ei găsesc un cadru prielnic pentru dezvoltarea și perfecționarea aptitudinilor lor artistice. Este un merit al căminului cultural că în echipele artistice sînt antrenați numeroși tineri care lucrează în întreprinderile din Braşov. Majoritatea acestora au fost atrași în formațiile artistice încă din clasele a VII-a și a VIII-a, au fost și sînt educați în spiritul dragostei și exigenței față de această activitate.

De curînd, în cadrul unui dialog pe scenă, artiștii amatori din Măeruş au întrecut pe vecinii lor din Apața. Deși au obținut un succes frumos, ei n-au trecut cu vederea unele lipsuri ale spectacolului pe care l-au prezentat. Discuția pe această temă a pornit de la membrii brigăzii, care nu erau întru totul mulțumiți de felul cum au interpretat programul. Discuția a continuat la căminul cultural și a prilejuit o analiză a activității artistice. La Măeruş, asemenea analize au devenit un obicei, instructorii și artiștii amatori străduindu-se împreună să ridice pe trepte tot mai înalte nivelul de interpretare.

Fișe care lipsesc

Biblioteca de la Măeruş este una dintre cele mai bune din raion. Activitatea ei rodnică se oglindește și în munca pe care o desfășoară cu tinerii. La bibliotecă sînt înscriși peste 170 de cititori între 15—25 ani. Mulți dintre aceștia citesc în medie 10—12 cărți pe an, iar titlurile cărților reflectă o bună îndrumare a lecturii. Dar cele peste 170 de fișe ne arată și altceva: că un număr destul de însemnat, peste 40 de tineri, nu figurează ca cititori ai bibliotecii din comună.

— Ce se întimplă cu acești tineri? — am întrebat.

— Sînt tineri care lucrează la Braşov, s-ar putea să citească cărți de la bibliotecile întreprinderilor respective — mi-a răspuns bibliotecara și și-a notat pe loc efectuarea unui sondaj pentru clarificarea acestei probleme. Desigur, cuprinderea în activitatea bibliotecii și îndrumarea lecturii tinerilor care lucrează în altă localitate este mai anevoioasă decît a celor care lucrează în comună. Cunosclnd priceperea și pasiunea bibliotecarei Virginia Tiței, este neîndoielnic că această problemă va fi rezolvată și că la Măeruş vor fi atrași la lectură toți tinerii din comună.

Consultarea tinerilor

În legătură cu manifestările culturale care se organizează pentru ei, s-a încetățenit ca o metodă de muncă a căminului. Aceasta contribuie la lărgirea sferei de cuprindere, la creșterea eficienței muncii cultural-artistice. La o recentă discuție, tinerii au ridicat bunăoară problema că în acest an (pînă la 30 iunie) nu s-au organizat în comună serbări cîmpenești, duminici cultural-sportive. Tot ei au propus să se programeze și excursii la locurile și monumentele istorice din raion și regiune precum și o excursie mai mare pe unul din traseele călătorii imaginare pe hartă prezentate la căminul cultural.

Așa s-a născut ideea unei excursii la Cetatea Crisbavului și a alteia pe ruta Braşov—Hidrocentrala „Gheorghe Gheorghiu-Dej” din Argeș, ambele în curs de organizare.

R. IARAI

Tăsețearce de covoare din Petroșița

Din activitatea Administrației de stat „Loto-Pronosport”

„Loto-Pronosportul” se bucură de o binecunoscută popularitate. Numărul tot mai mare de participanți a atras după sine înmulțirea formelor de participare, ca și a posibilităților de câștig. Nu mai e nevoie să insistăm asupra importanței economice a „Loto-Pronosportului”.

Pe scurt, instituția mobilizează disponibilul bănesc de pe piață, punându-l în circuitul economic, aduce venituri în bugetul statului, sprijină la dezvoltarea mișcării de cultură fizică și sport prin contribuția la ridicarea de baze sportive, stadioane și alte obiective sportive. Cetățenii, chiar cei cărora nu le-a „suris” pînă acum norocul, se pot socoti oricum în câștig datorită faptului că beneficiază de realizările sus-amintite.

Administrația de stat „Loto-Pronosport” și-a adus sprijinul său la construirea Patinoarului „23 August”; bazinelor de înot de la Tg. Mureș, Reșița, Arad, a tefericului de la Cota 1400 ca și a o serie de baze sportive în mediul sătesc, cum ar fi cele din Ștefănești-Argeș, Topoloveni, Băilești, Horezu, Cîmpulung-Muscel etc.

Creșterea numărului participanților la „Loto-Pronosport” e explicată desigur de numărul și mărimea premiilor. La serile speciale „Loz în plic” în afara premiilor obișnuite în bani se acordă și premii în autoturisme (15 autoturisme la fiecare

serie). Iată și citiva dintre sutele de câștigători: Victoria Ohii din Sînnicolaul Mare, Gheorghe Șpan, din Somcuta Mare, Dumitru Grigoriuc din Morăței-Rădăuți, care au câștigat la „Loz în plic” cite un autoturism.

Faptul că la serile obișnuite „Loz în plic” s-au introdus premii în bani în valoare de 10 000 lei și 20 000 lei, a sporit interesul participanților din mediul sătesc, unde sistemul „Loz în plic” este cel mai răspîndit.

Premiile mari acordate la Pronosport fac să crească și aici numărul participanților. Dumitru Petre din Șoldanu, regiunea București, și Gheorghe Găvănea din Rîșnov-Braşov se numără printre câștigătorii marelui premiu de 120 000 lei. O noutate în domeniul „Pronosportului” constă în faptul că s-a introdus un sistem constînd în programe de joc formate din 13 meciuri, la care se acordă patru categorii de premii. (Pentru 13, 12, 11 și 10 rezultate exacte). Se mai acordă un premiu excepțional constînd într-un autoturism și diferența pînă la 75 000 lei, câștigătorului de la categoria întâi care a obținut 13 rezultate exacte. (Dacă sînt mai mulți în această situație, câștigătorul autoturismului se fixează prin tragere la sorți). Dacă la categoria întâi nu există nici un câștigător, autoturismul se acordă, în aceleași

condiții, câștigătorului de la categoria a doua. Trebuie spus că sistemul acesta este unic în Europa, el avînd un puternic efect stimulat.

De ce se dezvoltă activitatea Administrației de stat „Loto-Pronosport”? De ce crește numărul participanților? E lesne de explicat. Valoarea totală a premiilor în bani și obiecte, acordată în 1965 câștigătorilor este de circa 400 milioane lei, din care 350 autoturisme. În primul semestru al acestui an numărul autoturismelor distribuite ca premii trece de 250. Premiile în aparate de radio, televizoare, discuri, colecții de artă, excursii constituie tot atîtea contribuții directe la opera de culturalizare.

Iată ce ne scrie Dumitru Brocaru, unul dintre numeroșii câștigători ai unei excursii: „Am câștigat la Loto o excursie care mi-a dat nebănuite bucurii. Nu pot uita frumusețile văzute în tezaurele de la palatele Hradčani din Cehoslovacia și Sansouci de lângă Potsdam, galeriile de artă din Dresda, Tîrgul internațional de la Leipzig.

Mulțumesc Administrației de stat „Loto-Pronosport” și O.N.T. pentru buna organizare a acestor excursii...”

Cu aceste rînduri am și dorit să încheiem articolul de față.

Gheorghe GURIEV
director general
al Administrației de stat
„Loto-Pronosport”

STATUTUL COOPERATIVEI AGRICOLE ȘI VIAȚA

PUTEREA COLECTIVULUI

În Statutul C.A.P. se prevede, printre altele, să se întărească rolul adunării generale a cooperativelor, ca singur organ în drept să hotărască asupra activității economice, financiare și organizatorice a cooperativei. Noi ne-am convins din proprie experiență că atragerea largă a cooperativelor la stabilirea și rezolvarea treburilor obștești este calea sigură pentru bunul mers al cooperativei agricole. Adunările generale s-au ținut cu regularitate și în cadrul lor am dezbătut problemele esențiale ale dezvoltării cooperativei noastre.

Consiliul de conducere s-a preocupat în mod deosebit de sporirea producțiilor la hectar. Pentru aceasta, am acordat o mare atenție aplicării complexului de măsuri agrotehnice. În vederea executării lucrărilor agricole la timp și de bună calitate, am introdus încă în urmă cu trei ani retribuția suplimentară la culturile de porumb și sfeclă de zahăr, ca formă de cointerese a cooperativelor. Dat fiind efectul stimulator al acestei forme, într-o adunare generală, cooperativii au propus ca retribuția supli-

mentară să se aplice diferențiat, pe brigăzi la păioase, iar pe echipe la culturile prașitoare, și să fie extinsă și la sectorul zootehnic.

Consultarea periodică a cooperativelor a dus la stimularea inițiativei creatoare. În multe din adunările generale, s-au făcut propuneri de mare importanță. Până anul trecut, de pildă, irigam doar 30 de hectare grădină. Șeful de echipă Anton Timpu a arătat însă că avem destul teren situat în lunca Siretului și a propus extinderea irigațiilor. Pe baza acestei propuneri s-au stabilit măsurile necesare pentru irigarea unei suprafețe de 87 hectare.

Tot în urma propunerilor și dezbaterilor în adunările generale, au luat ființă: o școală de viță, un eleșteu de pește și sectorul avicol care numără în prezent 10 000 de păsări. De asemenea, în ședințe de consiliu s-a analizat situația sectorului zootehnic și îndeosebi a bazei furajere. Ingrijitorii de animale au propus mecanizarea unor lucrări. Astfel, la grajduri s-a instalat linie de decovii, s-au confecționat platforme de beton pentru gnoii de grajd.

Am încercat să prezint doar câteva dintre problemele care au fost rezolvate la noi cu ajutorul cooperativelor, prin adunările generale. Și dacă, în anul trecut, valoarea zilei-muncă a fost de 40,62 lei, aceasta se datorește puterii unite a cooperativelor, interesului lor pentru continua consolidare a cooperativei noastre agricole.

Mihai MITITELU

Președintele cooperativei agricole din comuna Nicolae Bălcescu, raionul Bacău

O lege a bunului gospodar: CIT ȘI CUM PRODUCE

Stupinenii sînt legumicultorii prin tradiție. Cu ani în urmă, suprafața cu legume și zarzavaturi a cooperativei agricole era de aproape 400 de hectare, întrecind prin întindere alte culturi. Și totuși, în ultimul timp, aici, la Stupini, cu toată tradiția, suprafața destinată legumiculturii s-a micșorat, ajungînd acum la 154 hectare. Judecînd lucrurile numai sub aspectul vechimii acestei îndeletniciri și cunoscînd că Stupinenii se află la o întindere de braț de Brașov, măsurile luate ar putea stîrni mirarea observatorilor din afară. Dar să nu ne pripim. Amintim gospodarii știu și ei, mai bine decît alții, că se află lângă un mare centru industrial. Mai știu însă, că la ei, în fiecare an, primăvara întîrzie iar toamna se grăbește și că, prin urmare, o bună parte din produsele lor legumicole ajung la consumatori mai tirziu decît cele venite din zonele mai prielnice grădinaritului. De aici, o primă concluzie.

Orașul are nevoie și de alte produse. O dovedește viața, o arată foarte explicit documentele de partid și de stat. Se pot extinde suprafețele la cultura cartofului, sfeclii de zahăr, cicoarei.

În sfîrșit, lucrul cu care nu se puteau împăca cei din Stupini era numărul mic de animale — proprietatea cooperativei — în special al vacilor cu lapte. Așadar, o altă concluzie.

Ca orice om care lucrează cu cifre, tovarășul Ion Dogaru, contabilul șef al cooperativei agricole, vede totul prin prisma cheltuielilor și veniturilor. Să cheltuiești mai puțin, dar să obții mai mult e o calitate a unui bun gospodar. Să te orientezi asupra condițiilor specifice, să cultivi plante care „merg” și sînt cerute, e ceva mai mult. Cartoful, de pildă, e foarte cerut; condițiile de cultivare deosebit de favorabile. Cine vrea să cîștige se gîndește la toate. Mai întîi s-a calculat producția la hectar, apoi, pe întreaga suprafață, cheltuielile și veniturile. S-a constatat astfel că se poate suplimenta suprafața destinată culturii cartofului cu 70 de hectare, că această suplimentare se va solda cu cel puțin 126 vagoane de cartofi, ceea ce este egal cu un venit de peste 850 mii lei. Tovarășul Dogaru spune că aici e vorba de rentabilitate și are multă dreptate. De altminteri, așa s-a procedat și în cazul sfeclii de zahăr și cicoarei; pe bază de calcul gospodăresc și de cerințe.

Spuneam că stupinenii nu se împăcau nici cu numărul mic de animale. În 1962, cooperativa agricolă dispunea de numai 94 vaci cu lapte. La sfîrșitul lui '65, numărul vacilor de lapte și juninci gestante era de 502. E un salt ce merită a fi luat în seamă.

Și acum, vor fi destui care ar dori să afle cam cit va fi venitul cooperativei agricole din Stupini la sfîrșitul acestui an. Planul prevede un venit de peste 9 milioane lei. Dar membrii cooperativei din Stupini prevăd de pe acum o substanțială sporire a producției în sectorul vegetal, care va duce, implicit, la sporirea în aceeași măsură a veniturilor.

Vor rămîne oare cei de la zootehnie în urmă? Iertată-ne fie observația, dar cu rezultatele obținute în primul semestru al anului — e vorba de producția de lapte — dumnea lor nu sînt încă la înălțimea condițiilor create.

Ion MUREȘANU

FIECĂRUIA DUPĂ MUNCA

Cooperativii din Codlea au destule motive de mulțumire. Anul trecut, au strîns recoltă bună, chiar peste așteptări, la unele culturi. Acum, cîmpul fîgăduiește la fel. Unii nu se sfîesc să vorbească de recorduri răsunătoare. Alții, mai potoliți din fire, nu se avîntă în pronosticuri, deși, privind peste cîmpuri, încearcă o îndreptățită și tainică bucurie.

Membrii cooperativii din această localitate mai au și alte motive de mulțumire. Ni le destăinuiește președintele cooperativei agricole, tovarășul Otto Preidt. Și e vorba, în primul rînd, de o mai dreaptă așezare a lucrurilor privind organizarea muncii și, legat de aceasta, aplicarea cu mai multă înțelepciune a sistemului retribuției suplimentare.

Retribuția suplimentară și-a dovedit eficacitatea și în anii trecuți dar — precizează președintele — s-au petrecut și lucruri nu prea de laudă. Oamenii se buluceau numai la culturile orășitoare, sfeclă de zahăr, cartofi și altele. Aici se dădea retribuție

suplimentară și se rotunjeau cifrele. Cînd era vorba de alte lucrări, cearcă de-i prinde. Acum, din însemnările brigadierilor, rezultă că participarea la muncă este de 90—95 la sută. De fapt, numai cine nu poate nu muncește. Și nu numai atât. Oamenii cer de lucru oriunde e nevoie. Ce s-a petrecut? Totul a pornit de la adevărul că fiecare avînd, după statut, drepturi egale, trebuie să țină seama și de îndatoriri. „Să-ți simți colectivul participarea activă acolo unde și cînd trebuie”. Asta-i. Vrei să beneficiezi de retribuția suplimentară? Îndeplinești numărul de zile-muncă planificate pe întreg anul și la toate lucrările. Bine înțeles, aceasta se face în mod organizat, pe brigăzi. Și s-a mai stabilit ca retribuția suplimentară să se dea după zilele lucrute la culturile respective. Rezultatul? Fiecare caută să nu piardă nici o zi bună de lucru.

Se cuvine să amintim aici și de introducerea unui control obștesc al calității lucrărilor. Neglijențele trebuie înlăturate.

La Codlea, planul de producție al cooperativei agricole prevede, printre altele, cite 18 000 kg sfeclă de zahăr și 17 000 kg cartofi la hectar. Și tot aici, se vedește, de pe acum, o mare grijă pentru asigurarea mijloacelor de transport și depozitare. Fîrște, această grijă pentru noua recoltă le dă dreptate celor care prevăd, dacă nu recorduri spectaculoase, în orice caz mai mult decît în alți ani.

CI. MUNTEANU

Note de lector

„Congresul Cooperativei Agricole de Producție”

Eveniment de seamă în viața poporului nostru, Congresul de constituire a Uniunii Naționale a Cooperativei Agricole a prilejuit o largă trecere în revistă a succeselor obținute de țărănimea muncitoare sub conducerea înțeleaptă a partidului. La Congres a fost stabilit un bogat plan de măsuri menit să contribuie la întărirea și dezvoltarea continuă

a cooperativei agricole de producție.

Lucrările Congresului au fost publicate într-un volum apărut în Editura Politică, punînd astfel la îndemîna cititorilor diversitatea de probleme dezbătute cu acest prilej.

Volumul cuprinde expunerile tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al P.C.R. și tovarășului Ion Gheorghe Maurer, președintele Consiliului de Miniștri, cuvîntările tovarășilor Vasile Vilcu, președintele Consiliului Uniunii Naționale a C.A.P., Gh. Necula, prim-secretar al Comitetului regional București al P.C.R., precum și ale altor delegați cu munci de răspundere în aparatul de partid și de stat, Eroi ai Muncii Socialiste, academicieni, fruntași ai recoltelor bogate, delegați de peste hotare.

Lucrarea mai cuprinde documentele elaborate de Congres, Chemarea adresată țărănilor cooperativi, tuturor oamenilor muncii din agricultură, componența organelor alese etc.

Reunirea într-un volum a materialelor Congresului Cooperativei Agricole de Producție, constituie un sprijin prețios pentru oamenii muncii de pe ogoarele patriei noastre.

Un fluviu dulce

Dulceață cu apă rece... La orașe și la sate, în orice colț al patriei — o tradiție străveche de primire a oaspeților, un obicei poate unic prin semnificațiile lui pe întreaga planetă...

Nu este de mirare că încă din cronici dulceața românească și-a avut prețiozitatea (și degustătorii!) ei, alături de vinuri sau atâtea alte mari bogății cu care ne-a înzestrat natura și iscusința oamenilor.

Dar, în zilele noastre și dulceața a devenit o preocupare a industriei care se întrece în depășirea calităților ei cu cele mai zelozose dinte gospodinele prezentate de Sadoveanu, în paginile unde vorbește de frumosele datini ale ospitalității poporului nostru. Pe tot întinsul țării, transformată în anii revoluției socialiste în paradis al livezilor, au apărut veritabile combinate, înzestrate cu cel mai modern utilaj.

O asemenea uzină de dulceați, construită în anii regimului nostru, strălucite prin frumusețe și hărăzită — așa spune chiar prin poezia muncii ei — în apropierea Curții de Argeș, pe înfloratele dealuri ale comunei Băiculești.

Un adevărat stup gigantic, menit să prelucraze fructele satelor pentru a le transforma într-o Dunăre... dulce.

De altfel chiar din tren sau de pe panglica șoselei care traversează Băiculeștii încă de la distanță aerul îmbibat cu dulci arome vestește prezența plăcută, îmbietoare a fabricii de prelucrare a fructelor, în care activitatea nu încetează nici când livezile sînt troienite de diamantele zăpezilor. Dar, o dată intrat pe poarta combinatului impresia devine de-a dreptul fascinantă. Mere, prune, mure, în coșuri și lăzi, în cazane și pe benzi automate, te impresionează de pretutindeni ca niște talazuri zaharate, de cele mai diferite culori. Gemuri, compoturi, sucuri de fructe se revarsă pe conducte metalice, pe jghiaburile unor perfecționate mașini, clocotind sub valuri de aburi.

„Albinele” uriașului stup — sînt în marea lor majoritate femei, multe dintre ele abea ieșite de pe băncile școlilor de calificare.

Zilnic, la orele de schimb, le poți vedea în stoluri vesele pedalind entuziast pe biciclete spre fabrica lor. Peste câteva secunde, după ce și-au îmbrăcat

imaculatele halate, se revarsă în roii prin marile hale ale întreprinderii, la secțiile de prelucrare primară, la mașinile de compoturi și gemuri. Complicarea procesului tehnologic și grija permanentă a conducerii întreprinderii pentru o producție superioară a impus introducerea unor mașini de mare randament, pe care fetele le mînuiesc cu iscusință. Printre aceste mașini — unele au destinații surprinzătoare: de pildă, mașinile de scos simburii de prune, mașinile de rupt cozile de cireșe și mașinile culegătoare de frunze.

— Obiectivele noastre permanente — declară oricărui vizitator maistra Maria Popescu, din secția de gemuri — sînt igiena și calitatea producției.

Le certifică cu prisosință prezența apei, a spălătoarelor automate de fructe, a infuziilor de aburi sau aer rece prin care sînt trecute roadele livezilor. Le dovedesc cu cifre exacte — aparatele de măsurat cantitățile de zahăr sau condimente speciale care sînt introduse în cazanele uriașe unde fierb dulceațele sau marmeladele.

Spre deosebire de inaripatele „muncitoare” din prisăci, în fabrica de la Băiculești lucrează și numeroși bărbați. Mulți dintre ei, prin pregătirea și pasiunea pe care o pun în fabricarea dulceațurilor și-au câștigat un prestigiu și o stimă de deplină meritare.

Unul dintre ei este brigadierul Ion Gh. Atanasescu, pînă în 1953, încă modest sătean în comuna Tutana. Astăzi, datorită școlilor de calificare, absolvite în întreprindere, alături de zeci de confrăți, Ion Atanasescu este un excelent mînuitor al mașinilor de prelucrat marmeladă. Și de altfel „al oricărei mașini din întreprindere!” — completează el cu satisfacție și suris pe interlocutori.

De o reputație similară se bucură comunistul Ghițulele Pantelimon, brigadier sterilizator, mereu fruntaș. În urmă cu câțiva ani s-a căsătorit cu o muncitoare din aceeași întreprindere și chiar din același schimb în care lucrează. Soția lui este „opăritoare” — o specialitate bine definită, cu rolul ei, în procesul de fabricație al combinatului.

Seara, adeseori, după ce prin munca lor au mărît cu sute de kilograme șuvoiul de gemuri soții Ghițulele, se îndreaptă spre casă, unde îi așteaptă în pridvor, lângă aparatul de radio „cirlanii” lor, cei doi copii, cu obrazii ca merele, cu inimile mai dulci ca orice dulceațuri...

Căpșune și cireșe, vișine și mere, prune și struguri, gutui și piersici — alături de vestitele noastre fructe de pădure — zmeura, murele și afinele tămăduitoare de multe metehne — sînt în tot cursul anului oaspeți așteptați în incintele combinatului.

Uneori, însă pe porțile lui sosesc și altfel de oaspeți: specialiști de înaltă pregătire, adevărați „teoreticieni” ai sucurilor și dulceațurilor, veniți din diferite țări îndepărtate. Unul dintre ei a fost prof. univ. S. Kumakura, directorul unei mari întreprinderi de dulceați din Japonia. Cuvintele și aprecierea dată savuroaselor sortimente de fabricate din căpșune, ca și gemurilor și dulceațurilor din alte fructe au rămas în cartea de aur a combinatului și în inimile colectivului său. De altfel la poalele muntelui Fuji Yama, în zilele Olimpiadei din 1964, mulți sportivi au apreciat calitățile zecilor de tone de dulceați și gemuri, trimise Japoniei, din Băiculeștii noștri, în urma unei comenzi speciale.

R.F.G. și R.D.G., Anglia și Franța, R. S. Cehoslovacă și R. P. Polonă solicită mereu produsele fabricii de prelucrare a fructelor de pe valea Argeșului. De aceea pe răbojul ei de realizări și succese aproape în fiecare lună sînt înregistrate, noi și entuziaste recorduri. Zeci de mii de butoaie și borcane, închise ermetic, în stive impresionante, pleacă mereu în țară și peste hotare, ducînd departe parfumurile livezilor românești.

Mihail COSMA

Scriitori români contemporani

Aurel MIHALE

În aceste zile, apare, în trei volume compacte, o Cronică de război a lui Aurel Mihaile, consacrată participării României la luptele pentru nimicirea hitlerismului. Scheletul acestei construcții unitare îl constituie, desigur, cunoscutul volum de nuvele Nopti infrigurate, apărut acum opt ani; sînt incluse, de asemenea lucrările care au compus, cu doi ani în urmă, volumul Podul de aur; dar, pe lângă acestea, figurează un număr mare de lucrări noi care întregesc cea mai întinsă, mai complexă frescă literară a momentului august 1941—mai 1945 din istoria noastră, cuprinzînd insurecția armată națională, luptele pentru eliberarea teritoriului Transilvaniei și înaintarea trupelor românești pînă în Tatra, în urmărirea armatei hitleriste. Alături de privilegiata fronturilor, cu lupte, acte de bravură și cu atmosfera specifică, apar sugestive tablouri din țara cuprinsă de văpăile începutului de revoluție. Seria epică a acestei Cronici e, în fapt, o suită de vieți trăite într-un moment capital — războiului. Acesta este înfățișat și analizat din toate unghiurile, după puterea de înțelegere sau de introspecție a eroului care-și povestește întâmplările — toate izvorite din experiența proprie a autorului, care a fost el însuși ofițer, luptător în primele linii, din octombrie 1944, pînă la ziua victoriei. O uriașă dezbateră simbolică a celor ce au dus greul luptelor, toți la un loc intruchipînd țara, poporul care și-a cucerit libertatea și dreptul

la o altă viață — așa poate fi caracterizată lucrarea lui Aurel Mihaile. Nu avem totuși de-a face cu un ciclu portretistic, ci de fiecare dată cu un roman dens, care devine, la rîndul său, o piesă componentă a ansamblului.

Tentația romanului — am spus obsesia romanului — l-a stăpînit autor încă de la debut. Aurel Mihaile caută cu stăruință determinanțele social-umane generale — și de aici necesitatea marilor pinze epice. Căde condiții de viață, factori influenți și descoperiți cu grija biologului de afla cauza fenomenelor. Războiul întregul său cortegiu de fapte duie, ba chiar obligă la pictura în nălități fundamentale, alb-negru fără multe nuanțe intermediare și se levă în chipul cel mai expresiv, rolul determinărilor externe în săvîrșirea actului omenesc. În adoptarea unei atitudini fără echivoc. Scriitorul devine biograf al unor destine umane și cronicar al unui eveniment, măsurat și multiplicat exclusiv prin drumurile directe pe care le dezlănțuie. Notarea mai minuțioasă a psihologiei nu mai devine o obligație artistică, astfel de împrejurări; personaje pot să nu aibă nume, antecedente biografice frămîntări interioare dinci — și adesea nici nu au.

Înainte acestei ample construcții fost tipărit romanul Fuga (1963) conceput ca o primă piesă dintr-o nouă „cronică”, a întregii perioade a războiului, dar care să continue în construcția socialismului.

Pictorul

Deseri, în drum spre Alexandria, călătorul se oprește pe șosea, la ieșirea din Bujoreni, aproape de Drăgăneștii de Vlașca. Pe partea stîngă, cu malul puțin povîrnit de la asfalt în sus, se află o casă, spre care privirile stăruiesc îndelung. Unii călători mai îndrăzneți se apropie de gard, bat în poartă, pășesc în

Pe unde pașii noștri

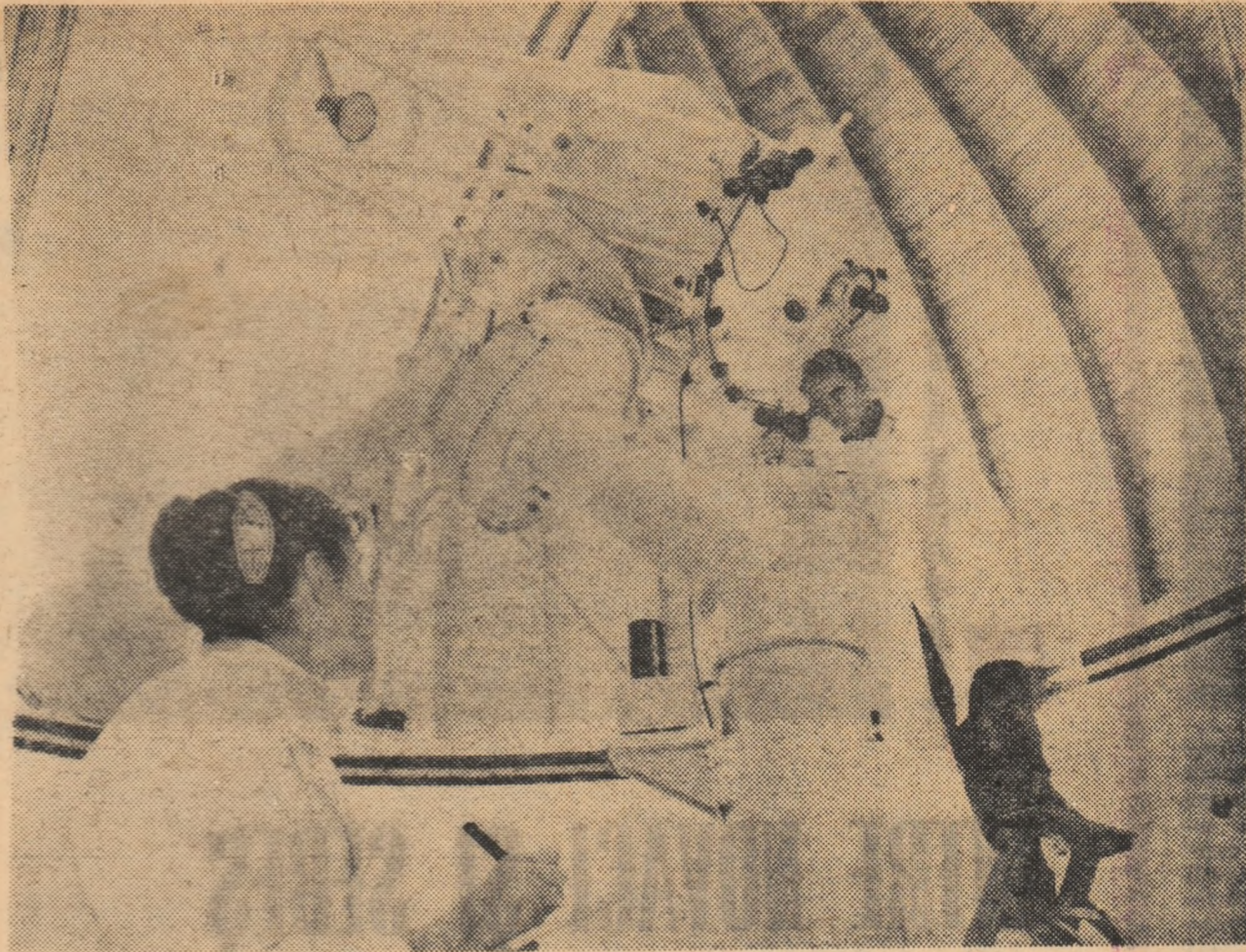
Pe unde pașii noștri au trecut
Flori răsăriră din săracul lut;
Pe steiul aspru, dogorînd în soare,
Dădură lacrimi de cleștar, izvoare.

Și-om mai umbla pe cele aspre locuri
Pe vetrele ce-au suferit sub focuri
Trezind la viață piatra și nisipul
Oglinda lor să ne păstreze chipul.

Răsrînt în ierburi, în strălimpezi ape,
În urmele de pluguri și de sape,
În zborul săgetat de rîndunele,
În flacăra domesticelor stele.

Vlaicu BÎRNA

Aspect de la Observatorul Astronomic al Academiei Republicii Socialiste România

Răspundem cititorilor

RADIOASTRONOMIA

Presă și radioul ne aduc deseori știri despre zgomotele captate din Cosmos cu ajutorul instrumentelor. Aceste zgomote — adevărate voci ale Universului nemărginit — de care se ocupă radioastronomia s-au dovedit a conduce la lucruri încă nebănuite în urmă cu 25—30 de ani. Dar ce este radioastronomia?

Se știe că un corp încălzit emite căldură. Dacă este încălzit foarte puternic, el emite și lumină. Trebuie să spunem însă, că atât căldura cât și lumina nu sînt decît unde, vibrații ale unui mediu ce umple fiecare locșor, numit *cîmp electromagnetic*. După cum apa, dacă aruncăm în ea o piatră, începe să oscileze, formînd un soi de inele din ce în ce mai largi, tot așa, din jurul unui atom, în care electronii sar în jurul nucleului, pleacă în toate părțile o sumedenie de vibrații.

Dacă distanța între două inele ale apei este destul de mare, distanța între două unde de căldură este, în schimb, foarte mică — de miimi de milimetru. În cazul undelor de lumină, această distanță este și mai mică — de zecimi de miimi de milimetru și chiar mai mici. În același timp, viteza de mișcare a acestor unde este uriașă: 300 000 km pe secundă — cea mai mare viteză existentă în Univers.

Între lumină și căldură nu există decît o deosebire legată de distanță între unde sau cum se spune, de *lungimea de undă*. Tot așa între căldură și lumină, pe de o parte și undele de radio pe de altă parte există aceeași deosebire: *lungimea de undă*. La undele de radio aceasta este cuprinsă între cîțiva milimetri și cîteva sute de kilometri. Cînd în antena unui post emițător de radio sînt trimise astfel de unde, ele ple-

că în tot spațiul, fiind prinse, apoi, de aparatele noastre de radiorecepție și transformate în sunete.

Mai trebuie să spunem că un corp încălzit emite tot felul de unde. O stea, de exemplu, care este un glob de gaze fierbinți, emite căldură, lumină, dar și unde radioelectrice. Altfel spus, orice stea este un *emițător natural* de unde de radio, spre deosebire de posturile noastre de radioemisie, construite și minuite de om, care nu transmit decît la comandă.

Acum, putem să spunem ce este radioastronomia. Ea este o ramură a științei cerului, care se ocupă cu recepționarea și studiarea undelor de radio emise în mod spontan de diferitele corpuri cerești.

Marea problemă tehnică a radioastronomiei a fost și este: construirea unor aparate de radiorecepție cît mai sensibile. Emisiunile pe care le

primim de la corpurile cerești sînt de milioane și milioane de ori mai slabe decît cele ale posturilor de radioemisii de pe Pămînt. Pentru aceasta, au fost construite, atît receptoare foarte sensibile, cît și antene foarte mari. De exemplu, antenele folosite la recepționarea undelor radio de la Soare au 5—20 metri diametru (cupele de colectare a undelor). Au fost construite însă astfel de cupe, pînă la 300 de metri diametru, avînd suprafețe totale pînă la 7 hectare! Unele sisteme speciale de colectare a undelor, de forma unor cruci metalice întinse pe sol, au pînă la 1 000 metri lungime a brațelor!

Antenele uriașe și aparatele de recepție formează ceea ce numim noi *radiotelescoape*. Eforturile de a construi astfel de aparate gigantice au fost răsplătite prin rezultate deosebite. Iată unele dintre ele.

Mai întîi, radiotelescopul a devenit un ajutor prețios al telescopului obișnuit în descoperirea astrelor foarte îndepărtate. Recent au fost descoperite corpuri cerești, de la care lumina ne vine în mai bine de 5 miliarde de ani! Aceste astre, numite radiourse cvasistelare, par să fie o formă nouă sub care ni se poate prezenta materia în Univers.

Radiotelescopul a permis să se stabilească planul sistemului stelar în care ne găsim. Acolo unde lumina este oprită de norii de pulberi și gaze ai nebuloaselor, undele radio trec. Acest lucru, împreună cu localizarea norilor de hidrogen de-a lungul Călei Lactee, ne-a permis stabilirea acestui plan și a locului în care ne găsim noi și Soarele nostru.

În ultima vreme, radioastronomia, care nu este împiedicată de nori sau ploaie, a început cercetarea sistematică a firisoarelor de praf, pulberi și pietre care vin din spațiu, trecînd pe lângă Pămînt sau căzînd spre el — meteoriții sau stelele căzătoare, o dată cu dezvoltarea tehnicii rachetelor, radiotelescoapele sînt folosite la legăturile radio cu rachetele cosmice lansate de către om la zeci și sute de milioane de kilometri.

Zgomotele slabe provocate în receptoarele radiotelescoapelor — aceste „voci cosmice” — reprezintă o nouă cale de cercetare a Universului, cale care nici pe departe nu și-a spus încă ultimul cuvînt.

Matei ALECSESCU

directorul
Observatorului Astronomic Popular
din București

MICĂ ENCICLOPEDIÉ AGRICOLĂ

DEGRADAREA SOLULUI. Prin degradarea solului se înțelege totalitatea schimbărilor produse în solurile spălate prin apa de infiltrație. Degradarea se manifestă prin sărăcirea în calciu și în argilă a stratului de sol arabil.

DENITRIFICAREA. Proces prin care nitrații și nitriții (azotații și azotiții) din sol sînt transformați în amoniac și azot molecular. Se produce datorită activității unor microbi ca, *Bacillus denitrificans*, *Bacterium pyocyanus* etc., în solurile nearate, imbibate cu apă (ex. în orezării) și care are drept urmare micșorarea rodniciei solului.

DEZINFECTARE. Operație de tratare a semințelor înainte de semănat și a materialului de plantat (rășaduri, puieți), a solului etc. cu scopul de a distruge germeii bolilor sau dăunătorilor. Dezinfecția semințelor se face prin tratarea cu formol sau sulfură de carbon etc., iar a solului — prin încălzire la temperaturi ridicate (uscarea în cuptoare sau prin injecția de vapori fierbinți de apă).

DEZVOLTAREA PLANTELOR. Proces fiziologic prin care plantele trec de la faza vegetativă (de creștere) la cea de reproducere (înmulțire). Plantele verzi cu flori trec prin mai multe etape de transformare internă care se petrec în materia vie a celulelor, transformări care o dată terminate favorizează formarea unor hormoni de înflor.

DISCUIRE. Lucrare a solului executată cu discuitorul. Vara, lucrarea se face la dezmiriștire, toamna — pentru mărunțirea bulgărilor și afinarea solului înainte de semănat, primăvara — pentru afinarea solului lăsat în cursul iernii și distrugerea buruienilor.

Carnet turistic

În poienele narciselor...

Iubitorii de drumeție poposesc adesea și pe meleagurile oltenesti. Ti poți întâlni fie la „Pădurea de liliac” de la Ponoare, la „Peștera muierei”, sau la Cabana Rinca, pe Valea Tismanei.

Un scurt popas este binevenit și în *Poiana narciselor* de la Ciocirlău, lângă Tirgu-Jiu. Aici, ai impresia că te afli într-o lume de basm. Petalele albe și parfumate, pe care natura le țese pe vasta cîmpie de la Preajba, dau un colorit viu, atractiv, pitoresc. Alături de imensitatea clădirilor Combinatului pentru Industrializarea Lemnului și „Coloana Infinitului” meșterită iscusit de Brâncuși, această „grădină” naturală dă un cadru generos țînutului gorjan.

În adierea caldă, *Poiana narciselor* sugerează valurile înspumate ale unei mări.

Poiana narciselor de la Ciocirlău se aseamănă mult cu cea de la poalele Făgărașului. Pe valea Dimbovicului — raionul Costești, regiunea Argeș, există de asemenea o poiană de 3-4 ha, pe care cresc narcise și este declarată monument al naturii. Narcisele înfloresc în același anotimp al anului și îmbată cu parfumul și farmecul lor ochii vizitatorilor pînă vara, tîrziu.

Petrecînd numai o zi în „Pădurea de liliac” de la Ponoare sau în „Poiana narciselor” de lângă Tirgu-Jiu, — adevărate grădini ale naturii — nu vei uita niciodată frumusețea acestor priveliști care îndeamnă, în același timp, la noi frumuseți pe meleagurile patriei.

Carol BORA

Poiana narciselor din Făgăraș

Ce să citim

OAMENI MARI ÎN SLUJBA AGRICULTURII

În *Editura Tineretului* a apărut lucrarea profesorului universitar N. Săulescu „Oameni mari în slujba agriculturii”.

Scrisă pe înțelesul tuturor cititorilor, lucrarea arată contribuția pe care au adus-o o seamă de oameni mari (selecționeri de plante și animale, inovatori ai asolamentelor raționale, descoperitori ai serurilor, vaccinurilor pentru combaterea bolilor la animale etc.) la promovarea științei înaintate în agricultură.

Este descrisă pe scurt, viața și opera oamenilor de știință din domeniul agriculturii ale căror descoperiri și realizări au fost apreciate pe plan mondial. Este arătată de asemenea importanța deosebită care au avut-o aceste descoperiri și pentru agricultura din țara noastră.

Prin bogatul conținut de idei lucrarea oferă o lectură interesantă și instructivă.

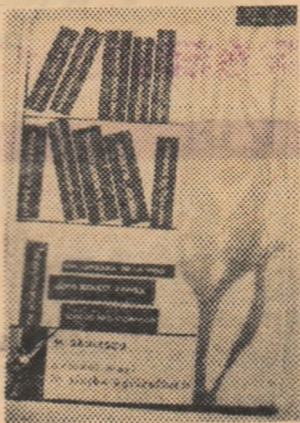
PRODUCEREA ȘI PĂSTRAREA FURAJELOR

Lucrarea cu acest titlu apărută în *Editura Didactică și Pedagogică* prezintă principalele plante furajere care cresc în țara noastră, atât din cultură cit și din finetele naturale.

În prima parte a cărții sînt descrise particularitățile de cultură, răspîndirea și valoarea lor furajeră. În afara plantelor anuale cultivate, se acordă un spațiu larg pășunilor și finetelor naturale care ocupă în țara noastră circa 4 milioane ha.

Partea a doua a lucrării descrie metodele de cultivare a plantelor, de păstrare și prelucrare a plantelor de nutreț, insistîndu-se asupra metodelor moderne care permit conservarea lor în condiții optime.

Lucrarea ajută la completarea cunoștințelor oamenilor muncii din agricultură și în special a celor ce se ocupă în mod deosebit de baza furajeră.

PRIMIȚI LA DOMICILIU

Adresîndu-vă librăriei centrale

„CARTEA PRIN POȘTA”

Str. Sergent Nuțu Ion nr. 8-12

Raionul „V. I. Lenin” București

care vi le expediază la adresa indicată.

Lucrările apărute vi se livrează imediat, iar cele aflate sub tipar, la cîteva zile după apariție.

IMPORTANT

Secția „Discul prin poștă” din cadrul librăriei vă poate expedia cu promptitudine și discurile solicitate.

Pentru a cunoaște condițiile de expediere și titlurile înregistrate de „Electrecord” vi se trimit gratuit — la cerere — prospecte și cataloage pe genurile de muzică preferate.

Zilnic apar în întreaga țară mii de cîștigători la

LOZ ÎN PLIC

Printre ultimii care s-au prezentat au fost participanți din: Brăila, Pitești, București, Turda, Caransebeș, Rm. Vilcea și Focșani, care au obținut autoturisme: „Wartburg Lux”, „Wartburg Standard”, „Moskvici”, „Renault 10 Major”, „Fiat 850” și „Fiat 600”, iar alți participanți din: Ilișești-Suceava, Ploiești, Cluj, București, Iași, Constanța, Tg. Jiu, Tîrnăveni, Craiova și Tîrgoviște au obținut cîștiguri de cîte 20 000 și 10 000 lei.

REȚINEȚI

cu 3 lei

puteți cîștiga la Loz în plic: 20 000 lei, 10 000 lei, 5 000 lei, 2 000 lei, 1 000 lei, 500 lei și alte numeroase premii în bani

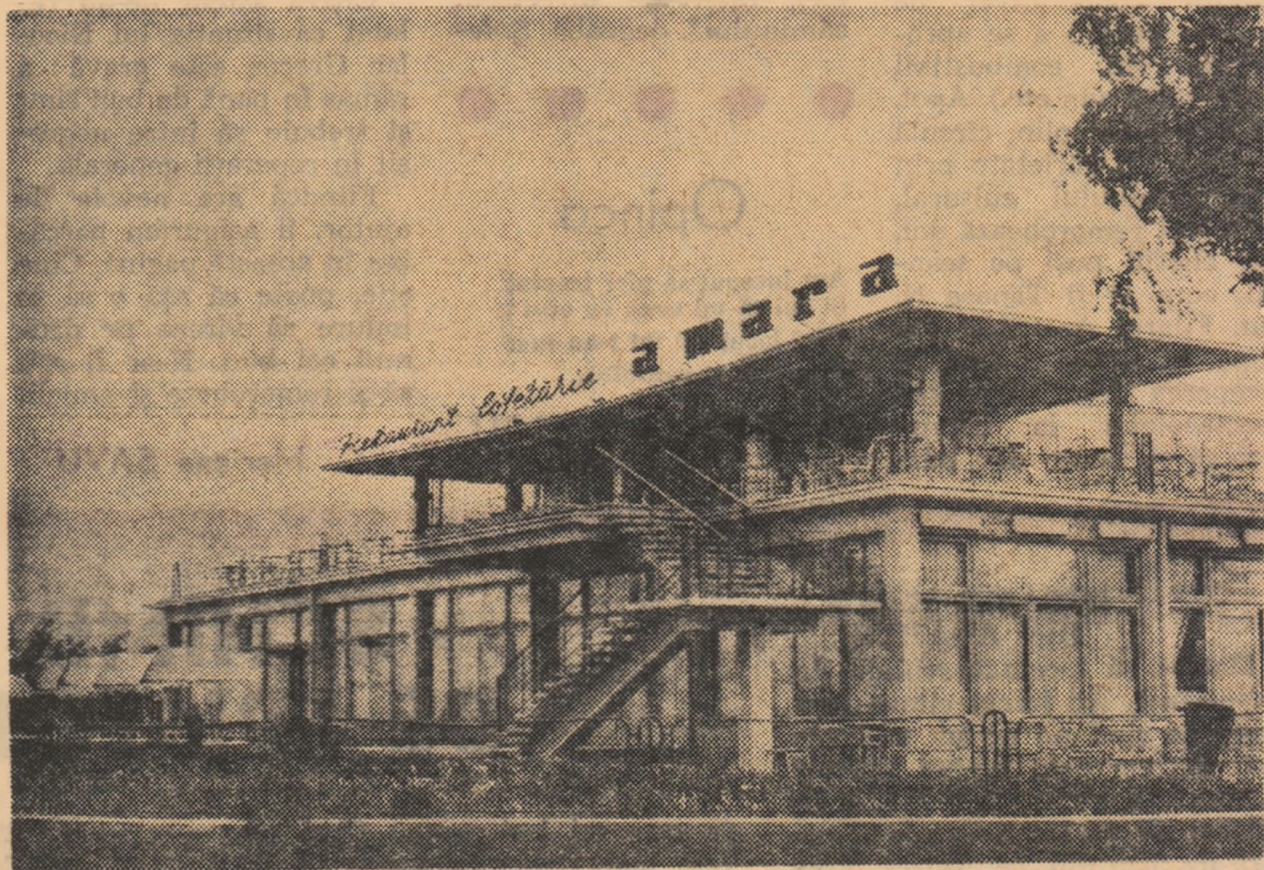
cu 6 lei

puteți cîștiga: autoturisme, motociclete, motoare, scutere, televizoare, frigider, aparate de radio și alte numeroase cîștiguri în obiecte și bani.

JUCAȚI LA LOZ ÎN PLIC!

O VESTE BUNĂ

pentru turiștii în drum spre litoral și pentru vizitatorii STAȚIUNII AMARA!

COMPLEXUL
ALIMENTAȚIE PUBLICĂ
AMARA

vă invită la

Un popas plăcut în modernul complex de alimentație publică al cooperației de consum din stațiunea Amara, situat la 6 km de orașul Slobozia, pe șosea asfaltată.

— Nu înțeleg, de ce să mergem la vecin la televizor...
— Păi, are o tuiică bătrână, grozavă!

Desen de T. PALL

PĂDURI... PE ROȚI

Intreprinderii forestiere Roznov-Bacău care a livrat S.M.T.-urilor din regiunea București material lemnos de calitate necorespunzătoare.

Noi vă mulțumim deschis
Pentru lemnul ce-ați trimis,
Numai că, pe cât se pare,
Ați avut scinduri murdare
Și de-aceia, în copaie,
Le făcurăți lute baie,
De sosiră toate ude
Ca un fel de paparude.

Însă scindurile ude
Sînt în plus de asta, crude
Încît oamenii dau zor
Să le coacă la cuptor
Că altminteri pe arșițe
O să capete mlădițe
Și din toate o să iasă
Cîte-un pom cu umbră deasă.

Unii-n glumă spun de ele
Că sînt de la... Fintinele,
Pe cînd alții pun prinsoare
Că-s de sălcii plîngătoare,
Sau că, stînd înghesuite
În vagoane, pasă-mi-te,
Pînă au ajuns în gară
De căldură transpirară.

Astfel, cei de pe combine
O s-o ducă foarte bine.
Pe întinsele ogoare
Sub căldura cea mai mare
Se vor crede, vorba aia,
În ozonul din Sinaia
Căci combina pentru toți
O pădure e... pe roți.

V. D. POPA

VIRAJ

PERICULOS

Nicolae Grecea, membru al cooperativei agricole Păncești-Adjud, are o ciudățenie care a pus pe gînduri întreaga comună: este de profesie șofer, dar nu știe să se poarte nici ca pieton.

Îndată ce termină lucrul, șoferul devenit pieton își face următorul program: în primul rînd, virează la bufetul cooperativei de consum pentru a se aproviziona cu combustibil (bere, țuică, vin etc.). Apoi, cu rezervorul plin, circulă în stare de ebrietate prin fața căminului cultural, pînă mai remorchează doi, trei cheflii puși pe scandal, cum ar fi Tănase N. Ion, Filaret Azoiții și Ion Popa. În sfîrșit, o dată cu începerea repetițiilor sau spectacolelor la cămin, Grecea et. comp. dau buz-

na în sală și încep să facă zgomot mai ceva ca o țevă de eșapament stricată.

Asta-i tot programul. Trei puncte mari și late, zilnic. Dar Nicolae Grecea nu se plictisește. Iar cînd îl roagă cineva să nu mai facă scandal, el apasă și mai tare pe pedală!

Intervin spectatorii vecini, intervin artiștii amatori, intervine directorul căminului... degeaba. Șofe-

rul calcă înainte regulile bunei cuviințe.

— Nicolae, pune-ți frînă la gură sau părăsește sala.

— De ce, dom'le, și la Păncești e claxonatul interzis? face șmecherește Nicolae Grecea. Mai bine ocolește-mă prin dreapta. Sau ai fi și dumneata de la circulație?

Cîteva săteni ne-au relatat că situația lui Nicolae Grecea este gravă: a rămas în pană de bun simț și trebuie să intre negreșit în reparații generale.

Fiindcă are nevoie de ajutor, îi asigurăm parcară în această pagină. Cine știe, poate că așa o să se îndure să vireze pe drumul cel bun. N-ar fi rău să-și remorcheze și amicii.

Opinca

Am început să pier treptat
Și cui să-mi spun eu oful?
Căci locul azi mi l-au luat
Bocancul și pantoful.

I. PROTOPOESCU
corespondent

Mariana SAVU

— Crezi că-i acrobat?!
— După volan, pare să fie mai degrabă tractorist.
Desen de F. GRONSKY

MIOAREI PERȚA DIN ADĂMUȘ,

Dorese să facem un schimb de experiență. Au trecut cîteva luni bune de cînd nu ne-am mai văzut. Ultima dată ne-am întîlnit la cursurile pentru instructorii de brigăzi de pe lingă Școala populară de artă din Tg. Mureș. Trebuie să recunoști că această deplasare ne-a fost de folos. Tu mai ai rujul pe care ți l-ai cumpărat? Eficacitatea cursurilor se vede foarte clar. Toată lumea imi admiră rochia făcută din materialul cumpărat atunci la Tg. Mureș.

Acolo am învățat multe lucruri frumoase pe care și astăzi le aplic. Imi place foarte mult modelul acela de croșetat cu două rînduri pe față și două pe dos

SCHIMB DE EPISTOLE

pe care mi l-ai arătat. Cînd ne vom mai vedea la cursuri o să vezi ce jachetă mi-am făcut. O să-mi arăți și tu ce ai mai croșetat și așa o să facem un rodnic schimb de experiență. Dar pentru că veni vorba: cum te descurci cu brigada artistică de agitație? Eu, deocamdată, m-am gîndit să-mi planific pentru viitor să trec eventual la alcătuirea unei brigăzi. Că doar pentru asta am fost la Tg. Mureș.

Aștept răspuns
Cornelia

CORNELIEI BOGDAN DIN BOBOHALMA,

Ideea unui schimb de experiență este foarte bună. Mai ales că între timp am mai învățat cîteva modele noi de croșetat.

Dar nu despre asta e vorba. Să nu uităm că noi am fost la Tg. Mureș pentru cursurile de instructori ai brigăzilor artistice. Deci, sîntem instructori. Pentru asta însă trebuie să avem ce instrui. Or, nici la noi nu există brigadă. E adevărat că aș putea s-o alcătuiască. Dacă fac o bri-

gadă bună o să se spună că mă pricep și nu mai am nevoie de cursurile din Tg. Mureș. Însă eu am nevoie de aceste cursuri, mai ales că vreau să-mi fac o rochie nouă și am auzit că la Tg. Mureș a sosit un material foarte draguț.

Aștept revederea la regiune
Mioara

P. S. Mă gîndesc că după ce vom termina cursurile pentru instructorii de brigăzi să spunem că vrem să le urmăm și pe cele pentru instructorii de dansuri. Numai așa o să reușim să ne ridicăm nivelul și să fim la curent cu moda.

Pt. conformitate
A. CROITORU